

SASHA SUMMERS

Koige
magusam

Romaan

Originaali tiitel:
Sasha Summers
The Sweetest Thing
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Sasha Best
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R01421923
ISBN 978-9949-87-036-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mesilastele... sest nad tulevad mulle meelde, et pühendumus
ja raske töö on ainsad, mis viivad sihile.*

ESIMENE PEATÜKK

„TA EI SAA seda ju ometi tõsiselt mõelda.“ Tansy vaatas õudusega kohaliku Hill Country ajalehe esikaant. Seda kena pilti Dane Knudsonist. Mehe pikad heleblondid juuksed olid keeratud lohakasse krunni, mis oleks pidanud meesterahval totter välja nägema, aga mitte tema puhul. Seda ülimalt liibuvat Texase Viikingimee T-särki ta vägagi viikingilikul rinnal. Ja naeratust. Seda rahulolevat „just nimelt, ma olen ülimalt kuum ja tean seda“ naeratust, mis talle närvidele käis. „Mis tal küll arus oli?“

„Kellel?“ Tansy õde Astrid istus teisel pool köögilauda, suur oranž kass Beeswax süles. „Kes meie vaese Tansykese nüüd närvi on ajanud, hmm, Beeswax?“ Ta naeratas kassile, kes vaatas talle jumaldavalt otsa. „Võib-olla peaksid sa hoopis talle sülle ronima.“

„Dane'il.“ Tansy raputas ajalehte. „Kellel siis veel?“

„Tõepoolest, kellel siis veel?“ ütles tädi Magnolia. Ta ajas selja sirgu, pikk ja sale, pannes värskelt küpsetatud lavendlimee, sidruni ja mooniseemnetega muffinid taldrikule.

„Millega ta nüüd hakkama sai?“ küsis tädi Camellia, kõlades täpselt nii pahaselt ja mõistvalt, nagu Tansy kuulda tahtis. Ta pühkis käsi põlle sisse, enne kui keeras lavendliõhnalise meevahaga ihupiima klaaspurgi kaane tugevamalt kinni.

„Millega ta nüüd hakkama sai?“ Tädi Camellia papagoi Lord Byron istus ta lähedal õrrel, oodates austriküpsist, mis naisel tema jaoks alati taskusse oli pandud.

„Sellega.“ Tansy raputas uuesti ajalehte. „Texase Viikingimesi aitab Texase Honey* linnakesel arendada selle seni kasutamata jäetud võimalust agroturismi näol.“ Ta peatus, oodates reaktsiooni.

„Kas see on halb?“ küsis Astrid, kummardades Beeswaxi kohale, et oma teetass võtta. „Miks see halb on? Kui nad vähem mett toodavad, siis...“

„Jätkates oma auhindu võitnud ristikumee tootmist,“ luges Tansy ette ja turtsatas, „laiendab Texase Viikingimesi Honey linnanõukogu toetuse abil tegevust ning ühendab oma viikingi ja Texase päritolu...“

„Kõlab päris muljet avaldavalt, Tansy.“ Tädi Magnolia pani muffini-taldriku kõögilauale ja võttis istet. „See ei tähenda aga, et see *avaldab* muljet.“

„Muljet avaldav? Pigem nagu ülespuhutud.“ Tädi Camellia võttis ühe muffini ja ühines nendega laua ääres. „Kogu see viikingite värk. See poiss on ju puhas texaslane.“ Ta sõi oma muffini paari vihase ampsuga ära.

„See viikingite asi on turundustrikk,“ nõustus Tansy.

„Nutikas!“ Astrid krimpsutas Tansy pilgu peale nägu. „Mis sind selle juures nii närvi ajab, Tansy?“

„Ma pole veel selleni jõudnud.“ Tansy tõstis sõrme ja jätkas lugemist, rõhutades iga silpi: „Ühendab oma viikingi ja Texase päritolu, avades järgmisel sügisel ainulaadse paiga ürituste pidamiseks ning jõeäärse kämpingu loodust hindavate külaliste jaoks.“

Terve tuba tardus.

Lõpuks ometi. Tansy nägi, kuidas nad ükshaaval taipasid, miks see halb on.

„Aga mesilased?“ Astrid kortsutas kulmu. Mesilaste pidamine polnud üksnes nende elatusallikas, vaid ka elustiil. Ent Astridil oli nende tiivuliste sõpradega eriline suhe. Tema jaoks polnud asi mees, meevahas ega rahas, vaid mesilaste *kaitsmises*. Oli vaid üks asi, mis Astrid Hilli endast välja viis – mesilaste ohtu seadmine.

Kaks aastat põrgukuumust ja põuda olid Honey Hilli talu mesilad ohtu seadnud. Mitte ainult mesilased, vaid ka perele kuuluva talu. Nad teadsid, et see aasta saab olema Hilli perele otsustav. Mitte keegi neist ei tahtnud seda valjult välja öelda, aga sel aastal lasus neil tohutu surve, et

* Honey – mesi (ingl). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

võita Honey meefestivali rahaline auhind ning Tervisliku & Tervikliku Turu leping. Kui seda ei juhtu, võisid nad kaotada oma kodu ja mesilased... *Kui just Dane'i lollakas plaan mesilasi enne seda minema ei peleta.*

Astrid näis masendunud olevat. „Tundub, nagu ta ei mõistaks või... või ei hooliks mesilastest.“

„Ta ei hooli mesilastest.“ Tansy oleks tahtnud millegi pihta virutada. Või hoopis kellegi pihta. „Kui hooliks, siis seda ei juhtuks.“ Ta vaatas uuesti ajalehte, aga mitte pilti. Mehe naeratus oleks üksnes soola haavale raputanud. „Lärm, autod ja külalised ning kes teab, mida see „ürituste pidamise paik“ veel endast kujutab? Aga enne seda tulevad siia ehitustööd, masinad, töötajad ja... ja häving.“ Ta raputas pead. „Mis tal ometi arus on?“

„Ma ütlen sulle!“ Tädi Camellia võttis veel ühe muffini. „Kui nüüd järele mõelda, on ta Knudson, nii et võimalik, et ta ei mõtle üldse... Aga kui ta on kasvõi veidigi oma isa moodi, siis tahab ta igast võimalusest viimse kui sendi välja lüpsta. See väike... vigur toob neile ilmselt kena kopika sisse.“

„Rahu, Camellia!“ Tädi Magnolia sirutas käe ajalehe järele.

Tansy ulatas selle talle ja vahetas õega pilke. Nad ei teadnud kõike, mis tädi Camellia ja Harald Knudsoni vahel oli juhtunud – ainult seda, et nende tädi ei sallinud *mitte midagi*, mis oli Knudsonitega seotud.

Selles olid Tansy ja tädi Camellia ühel meelel.

Tansy ja ta tädi olid täiustanud viimased kaheksateist kuud oma kõige uuemat mett, nii et see võidaks kindlasti selle aasta Honey meefestivali peaauhinna. Pikad tunnid ja maitsete kohandamised olid viinud parima meeni, mida Tansy oli maitsnud – ja ta oli oma elu jooksul *väga palju* mett süüdnud. Seetõttu teadiski Tansy sügaval enda sees, et nad võidavad. Nad võidavad esikoha ja auhinnaraha ning Tervisliku & Tervikliku Turu lepingu, mis aitab Honey Hilli talul veel pikka aega pinnal püsida. Ning kirsiks tordil? Peaauhinna võitmine näitaks Knudsonitele koha kätte *ja* oleks kättemaks tädi Camellia eest. Ta tädi oli suure südamega, helde ja lahke. Harald Knudson oli talle kunagi haiget teinud ja sellest piisas, et Hillidest ja Knudsonitest said konkurendid. Ent Tansy enda kogemus Dane'iga tegi selle võistluse tema jaoks äärmiselt isiklikuks. Kõigest kümme minutit tagasi oli ta justkui pilvedel

kõndinud, mõeldes Harald Knudsoni jahmatusest, kui Hilli pere esikoha võidab, rääkimata ekstaasist, mida ta tundis, kui kujutles, kuidas pühib selle irve Dane Knudsoni võimatult kenalt ja üleolevalt näolt. *Magus võit.*

Aga nüüd siis... see...

Tansy tõusis püsti ja viis oma kohvitassi kraanikaussi, toetudes vastu kappi, et mõtteid selgitada. Ta pilk rändas taluköögis ringi, peatudes mesilastel ja lilledel, mille vanaema Hazel oli helekollastele seintele maalinud, tädi Camellia ihupiima valmistamiseks vajalikel asjadel suurel köögisaarel ning umbes tosinal purgil, mis olid kraanikausi kohal oleva akna alla ritta seatud. Tädi Camellia viis koera olid justkui üks suur karvakera, põõnates Hispaania stiilis põrandaplaatide peal päikeselaigu sees. See tuba oli maja hing. Nad kogunesid siia vähemalt kaks korda päevas, et süüa, uudiseid jagada ja oma muredele lahendusi otsida. Ehkki siin oli virnade kaupa mesilastest rääkivaid väljaandeid, ajakirju, raamatuid, korvitäite kaupa mett, seebi ja ihupiima valmistamise asju, külmiku külge kinnitatud asjakesi ja ülisuur korgist tahvel, nägi köök laitmatult puhas välja. Tädi Camellia uskus organiseeritud kaosesse – nii ta selle kohta ütles. Tansy ohkas, vaadates aknast kevadtuules õõtsuvaid lupiine ja kuldseid kukerpuid, mis meelitasid ligi mesilasi, kellele Honey Hilli talu oli kodu.

Kodu, mille Dane Knudson ohtu seadis...

„Poisile tuleb au anda,“ sõnas tädi Magnolia, voltides ajalehe kokku ja pannes selle lauale. „Temas on tarmukust.“

Tansy ei kavatsenud sellele *poisile* mitte mingit au anda. Nii palju kui ta mäletas, oli ta Dane'iga alati vastamisi olnud. Alustades põhikooli õigekirjavõistlustest, heategevuslikest korjandustest ja noormesinike võistlustest kuni kahe alandava ja valusa nädalani keskkoolis, mis juurutasid igaveseks nende vastumeelsuse teineteise suhtes. Tansy ei lubanud endal sellele mõelda. Lühidalt öeldes olid nad alati olnud teineteise kõige ägedamad vastased. Kuid teda ei ärritanud mitte see võistlus ega aeg ja töö, mida ta oli tema üle trumpamiseks kulutanud, vaid Dane ise. Mees oli olnud – ja nagu artikkel kinnitas, oli endiselt – südametu. Südametu ja isekas. Talle oli elu nagu mäng ning inimeste tunnetega mängimine käis selle juurde. Tansy oli korduvalt panustanud oma aega, energiat ja tundide kaupa rasket tööd ning Dane lihtsalt

improviseeris. Tansy teada polnud mees mitte kunagi vähese pingutamise tõttu kannatanud. Ei, suurepärane Dane Knudson tuli oma sarmikusega läbi peaaegu igast olukorrast. Ent üks oli kindel: Dane ja ta isa olid mõlemad läbinisti mädad.

„Tarmukust? Või isekust? Võib-olla on ta viimaks ometi liiga suure tüki hammustanud?“ Tansy raputas pead. „See, mis tal kavas on, pole mitte kuidagi mesindusega seotud.“ Kui üldse midagi, siis töötas see hävingut. Neile *kõigile*. Ja see tema... laienemine võis Tansy perele maksmata minna nende kodu, talu, mesilased... kõik. Tansy sisikond tõmbus õudusest krampi.

„Me peaksime protestiavalduse esitama,“ sõnas tädi Camellia, võttes kolmanda muffini.

„See on ta eravaldus, Camellia.“ Tädi Magnolia rüüpas teed, kergitades üht punast kulmu. „Ta võib teha, nagu heaks arvab. Pealegi tundub, et linnanõukogu on temaga mestis.“

Tansy ei tahtnud mõelda, kui palju Dane neid võlus, et seda saavutada. *Uhh*. Ta võttis ühe sooja lavendlimee, sidruni ja mooniseemnetega muffini ning rebis selle pooleks. Lõhn tungis ta ninna, pannes ta kõhu korisema. Kohevad ja kuldsed, nende enda kasvatatud lavendliga maitsetatud mee lõhnaga. „Oh, nämm, tädi Mags! Need on taevalikud.“

„Muidugi on. Mina need ju küpsetasin.“ Magnolia naeratas. „Aga suuremalt jaolt on see nii, sest see on vanaema Hazeli retsept.“ Ta pilgutas silma.

Tansy määris muffini peale veidi meevõid, mille oli nädal tagasi valmistanud. Ta oli aastatega õppinud, kuidas tasakaalustada rikkalikke maitseid ja siidjat tekstuuri, nii et kõik Honey Hilli meevõid oleksid ideaalselt määrítavad. Ta hammustas, oigas taas ja naeratas. „Nii, nii heal!“

„Äkki peaks temaga rääkima minema?“ küsis Astrid.

Tansy tõmbas endale äärepealt muffini kurku. „Mina või?“

„Jah, sina.“ Astrid heitis pilgu nende tädile. „Tädi Camellia ju ei saa.“

„Ei saa ega lähe. Mina oma jalga selle mehe maa peale ei tõsta.“ Tädi Camellia noogutas nii ägedalt, et ta punakasblondid lokid lehvisid. Ta ristab oma lopsakal rinnal käed ja nõjatus vastu tooli seljatuge...